

faa er Spørgsmaalet jo: hvorledes er saa Forholdet mellem de to? Svaret have vi i § 7, hvor der staar, at hvis Paategning ikke sker ved Garantibevisets Overdragelse, saa „er Pantekrævet ugyldigt overfor godtroende Erhververe af Oplagsbeviset“. Her forekommer det mig, at der er en vis Uklarhed, en vis Tvivl til Stede med Hensyn til, hvor vidt Reglen i § 7 ogsaa eventuelt vil komme den til Gode, som ikke har erhvervet Oplagsbeviset til Ejendom, men derimod Panteret i det. Med andre Ord, det forekommer mig, at man maa være opmærksom paa, at Reglen i § 7 ogsaa formuleres saaledes, at den kan finde Anvendelse over for den, som har faaet Pant i Oplagsbeviset i Stedet for at faa det overdraget til Ejendom, og der forekommer det mig, at Ordene, som de itaa, efterlade en vis Tvivl. I Motiverne forudsættes det uden videre, at naar de Foranstaltninger, som omtales i § 7, ikke foretages, saa er Pantekrævet ugyldigt. Jeg tror ogsaa, at det maa forstås saaledes, men man maa foretrække, at det ligefrem siges, i Stedet for at tilføje denne Indskrænkning „overfor godtroende Erhververe af Oplagsbeviset“, som efterlader en vis Tvivl om, hvorledes det har sig med denne Begrænsning. — Jeg forudsætter altsaa, at Oplagsbeviset er pantsat, ved Siden af at Garantibeviset er udstedt og overdraget. Saa spørger jeg: hvorledes er Rettsforholdet mellem de to, af hvilke den ene har Pant i Oplagsbeviset, og den anden selve Garantibeviset? Det er navnlig altsaa i Ets Spørgsmaalet: finder Reglen i § 8 Anvendelse paa den, der har Pant i Oplagsbeviset saaledes, at han kan forlange Garantibeviset overdraget til sig mod at betale Beløbet, — har han Indløsningsret eller ej? — § 8 staar der: „Indehaveren af Oplagsbeviset kan til enhver Tid mod til Indehaveren (jfr. § 3) af Garantibeviset at betale Pantegældens Beløb med Rent til Forsaldsdagen . . . af denne kræve sig Garantibeviset endosseret“. Saa spørger jeg: hvad forstås derved? „Indehaveren af Oplagsbeviset“? Er det ikke blot den, som har faaet det overdraget til Ejendom, men ogsaa den, som har faaet det til Pant? Jeg antager, at Meningen er: den, der har faaet det til Ejendom; men Tvivlen fremkaldes jo, naar der senere i samme Vinje til „Indehaveren af Garantibeviset“ findes en Henvisning til § 3, medens en saadan Henvisning ikke staar ved det første Udtryk „Indehaveren af Oplagsbeviset“. Det forekommer mig ogsaa her, at Borgerne, som skulle benytte Lovens, ere udsatte for en vis Tvivl om, hvorledes de ere stillede. Er

„Indehaveren“ blot Ejeren, eller er det tillige den, som har faaet Pant i Oplagsbeviset, og hvorledes er Rettsforholdet mellem den, der har Pant i Oplagsbeviset, og den, der har faaet Garantibeviset overdraget? Jeg tror i og for sig nok, man maatte komme til det Resultat, at den, der har Pant efter Lovens System ikke har nogen Ret over for den anden, men det er noget, jeg henstiller til Overvejelse, om det ikke kunde og burde udvikles saaledes tydeligt, at det fremgik klart af Udtryksmaaden, hvorledes Rettsforholdet er. Jeg mener nemlig, at det bør være saaledes, at den, der har faaet Pant i Oplagsbeviset, har ingen anden Udvej end den at sælge sin Ret for, hvad han kan faa, og saa lade Køberen, som har erhvervet Retten, opræde som legimenteret Ejer af Oplagsbeviset og som saadan gøre en Ejers Ret gældende, men ikke derimod have en videregaende Ret. Men det er jo noget, som det forekommer mig, at der dog kunde være Anledning til at overveje, om ikke Lovforslaget burde indeholde Bestemmelser herom. — Ligeledes fremkommer der, naar der gøres Arrest eller Ublæg i Oplagsbeviset, det Spørgsmaal: hvorledes er saa den paagældendes Stilling lige over for den, der har Garantibeviset? Der er saa en Panteret og en anden Panteret — hvorledes er Forholdet mellem dem? Jeg antager nok, man vilde kunne klare Forholdet, men jeg henstiller blot, om der ikke burde være Anledning til at tage det nærmere under Overvejelse, om Lovforslaget paa dette Punkt ikke kunde gøres noget fyldigere.

Det er altsaa blot disse almindelige Bemærkninger, hvorved jeg vilde henlede Tingets Opmærksomhed paa disse forskellige Muligheder, paa, om der er den tilstrækkelige Klarhed der.

Dernæst forekommer det mig ogsaa med Hensyn til § 4, som jeg i øvrigt er enig i, at der dog kan være Anledning til at overveje, om ikke Lovforslaget bør afgøre det Spørgsmaal, udtrykkeligt udtale, om Paragraffen skal være blot deklaratorisk eller præceptiv. Er den blot deklaratorisk, finder jeg ikke tydelig Anledning til at debattere Indholdet af den, thi saa bliver det dog Selskabet og Kontrahenterne, der blive enige om Sagen, og saa kunne vi gjerne lade være at skrive noget omhelst i Lovforslaget herom. Hvis derimod, som jeg forudsætter, Paragraffen skal være præceptiv, faar Spørgsmaalet jo større Betydning, men saa mener jeg ogsaa, at der kunde være Anledning til for Klarheds Skyld udtrykkelig at laa det